

Витомир Васић: Хришћанин ван цркве?!

[prevrat / 20. novembar 2014.](#)

Један човек се појавио на тмурном хоризонту и носи поруку пуну наде, љубави и доброте, и шта је човечанство учинило с њом? Претворило ју је у папир, бујицу празних речи, моћ и посао.

Многе поставке догме су у бити стране Христовој поруци. Оне су заправо, у првом реду оставиштина Павла из Тарса који се посве разликовао од Христа у свом начину мишљења.

Од апела створена је доктрина, од слободне заједнице законско тело, од независног удружења хијерархијска политичка машина.

Успон науке и технологије био је пропраћен наглим ослобађањем нашег света од црквеног утицаја и узмаком религије. Величање *рационализма* и покушај тумачења сваког аспекта људског постојања неумитно је довео до тешких губитака у мистичном, верском и осећајном животу, па чак и у човекољубље. Ништа мање значајно међу узроцима растућег понора између религије и науке, између вере и знања, било је владање установљених цркава. **Због страха да не изгубе утицаје у световним сферама, оне су браниле свој ауторитет тамо где је он био апсолутно никакав – на пољу емпиријског знања.**

То је само продубило потребу за већом диференцијацијом у сферама власти. Произашли расцеп између научног и црквеног мишљења, бацио је савременог човека у подвојеност која се показала несавладљива. Верска осећања све су више бивала опкољена како су редови оних који су сумњали у истинитост Христове поруке бројчано расли, и како је хришћанска доктрина све више постојала предмет спора.

Чак и главне поставке са упориштем у црквеној традицији, као што су *Бог, Христос, Црква и Откровење*, постале су предмет жестоке расправе међу теолозима и лаицима подједнако. **Када најважнија и најтемељнија учења цркве више нису прихваћена као чиста истина чак и међу властитом елитом и администраторима те цркве, тада је то почетак краја традиционалног хришћанства неоспорно близу.** Порука празних клупа у цркви је сасвим јасна.

Све више се намеће питање – може ли неко бити хришћанин без припадања цркви. Да ли већина верује да је Христ био небески изасланик послат од Бога? Можда је дошло време за један нов историјски и критички приступ религији.

Будући да је свештенство наставило да инсистира на дословним интерпретацијама библијских навода и стриктној привржености писму прихваћене догме, оно уствари поспешује пропадање црквеног хришћанства, чак и међу онима који по својим склоностима уопште нису против религије или против хришћанства.

Оно што данас зовемо *хришћанство*, има уистину мало заједничког са учењима *Исуса из Назарета* и идејама које је он ширио. То је заиста нешто сасвим различито, и могло би се пре назвати **Павлинизмом**. Многе поставке догме су у бити стране Христовој поруци. Оне су заправо, у првом реду оставштина *Павла из Тарса* који се посве разликовао од Христа у свом начину мишљења.

Такозвано хришћанство, које ми познајемо, развило се кад је Павлинизам прихваћен као државна религија. **Од апела створена је доктрина, од слободне заједнице законско тело, од независног удружења хијерархијска политичка машина.** Неко би могао рећи да је црква постала у свим својим елементима и као целина, потпуна супротност оној која је била планирана.

У сваком случају допустиво је преиспитивати оправданост и легитимност постојећих институција.

Један човек се појавио на тмурном хоризонту и носи поруку пуну наде, љубави и доброте, и што је човечанство учинило с њом? Претворило ју је у папир, бујицу празних речи, моћ и посао. Да ли је Исус желео сва дела која су требала бити учињена у његово име? Две хиљаде година су прошла откако је храбри млади Исус први пут покушао ослободити човечанство од утицаја званичних цркава, њихове *Свештеничке бирократије*, њихових закона и личности без утицаја, њихове укочености, њихових сукоба по питању тумачења Светог писма, њихове хијерархије и њиховог својатања права на јединствен ауторитет, те њиховог богослужења, идолопоклонства и секташтва. **Исус је желео директну комуникацију између Бога и људи, и није намеравао никакве свештеничке каријере. Но Исусове речи више не допиру до нас по својој природној директности.**

Приступити њима могу једино привилеговани стручњаци и посредством арбитраже стручних тела. Исус је био коришћен, продаван, озакоњен и укњижен. Кад год је права и жива вера нестала и бивала замењена ограниченим и ускогрудним назорима заснованим на свештеничком рационализму, Исусови позиви на љубав и толеранцију према свом ближњем такође су нестајали и бивали замењени догматизмом и фанатизмом. **Борба за превласт ексклузивне, праве вере оставила је иза себе несрећу, насиље и крвопролиће на путевима хришћанства.**

Та борба је трајала непрекидно од ере апостола па све до нашег времена, и наставља се, па ће и даље бити највећа препрека помирењу између разних хришћанских догмата. Вера у вредност верског искуства има тенденцију ка опадању у сразмеру с развојем умних способности. Увереност у моћ разума и доказивог заузела је место дубоке вере као начина бављења стварношћу. Процес одрастања у савременом друштву сврстава верско осећање у сферу ирационалног где се сматра недоказивим и стога нестварним. Једино логична мисао и акција, чини се, одређују стварност.

Ни једна друга личност на Земљи није имала такав утицај и била тема тако великог броја књига и тако жестоких расправа као личност Исуса Христа. Његова животна прича нам је доспела у стању разбацаних прича и без тачне хронологије тако да је значај историјске личности Исусове и данас у потпуности тешко схватљив. Зато је Исус Христ најутицаније људско биће које је икада живело.

Човек данас поседује знање и технологију којом може са Земље цоистиком да управља роботом на Марсу, а истовремено верује у Бога који је девици направио сина, који ће да помогне да се лешеви његових верника у Судњем дану, дану када

цео свет пропадне јер ће тај Бог да га уништи, устану из гробова и оду код тог истог Бога и тако се „спасу“. Нико не каже зашто се не би спасли без уништења света, његовим препородом. Са таквим схватањима, веровање је законом заштићена институционална религија и основа културе. **Ти апсурди су доказ да неко други ради над људима, неко ко није човек. То људски ум не би могао да смисли. Онај ко не верује у демоне, требало би да верује у чињенице реалности у којој живи. Све је то доказ да нас контролишу демони како би владали људима.**

[\(Васељенска ТВ\)](#)

Наслов, илустрација и опрема – *Преврат*